

Aksel Larsen: Det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen begyndte sin tale med at sige noget, som var absolut rigtigt, nemlig at det, man kalder kartotekerne, kun er en del af efterretningstjenesten, at det er et redskab for efterretningstjenesten. Klart er det, at hvis der eksisterer kartoteker, så består de af kartotekskort, og det er begrænset, hvad der kan stå på et kartotekskort, og derfor er disse kort anbragt i chartequer, hvor man opbevarer alle mulige oplysninger, som man har fået på mange forskellige måder.

En af de måder, hvorpå efterretningstjenesten eller efterretningstjenesterne — for de er jo i flertal — får sine oplysninger, er ved telefonaflytning. Telefonaflytning kan i almindelighed kun foretages efter en dommerkendelse, men i visse undtagelsestilfælde kan den foretages efter beslutning af en politinstans, dog, så vidt jeg erindrer, kun for kortere tid.

Nu har jeg — og jeg skal udtrykke mig så forsigtigt, som jeg på nogen måde kan — en absolut velbegrunder formodning om, at min privattelefon har været aflyttet af efterretningstjenesten, først af Københavns opdagelsespolitisk efterretningstjeneste, senere af rigspolitiets efterretningstjeneste, formodentlig også af militærrets, så længe jeg har haft privattelefon. Jeg tvivler ikke om, at denne aflytning, der i hvert fald i en række år — og her taler jeg ud fra viden — også har udstrakt sig til telefonen på mit værelse her i folketinget, er sket efter en dommerkendelse, og så er det altså i orden. Der er blot det ved det, at en sådan dommerkendelse, hvis den foreligger, hvad jeg går ud fra, er holdt hemmelig. Jeg kender den ikke; jeg har ingen mulighed for at anfægte den. Jeg ved ikke, hvornår den er afsagt; jeg ved ikke, hvilken dommer der har afsagt den. Jeg ved ikke, af hvilken afdeling af byretten eller hvilken anden retsinstans den er afsagt.

Jeg har med andre ord ingen muligheder for at anfægte denne dommerkendelse. Hvis en indbrudstyv, en voldsforbryder, en rovmorder eller en seksualforbryder kommer i konflikt med myndighederne, så har vedkommende en mulighed for i hvert fald at tale sin sag for retten, oven i købet med juridisk bistand. Jeg har ingen muligheder for at anfægte en dommerkendelse,

som jeg ikke er orienteret om, og jeg tillader mig derfor at benytte denne anledning — og jeg taler sådan set ikke så meget på mine vegne som på alle deres vegne, hvis telefoner bliver aflyttet ud fra efterretningstjenestens mere eller mindre mærkværdige politiske motiver — til at stille det spørgsmål, om det fortsat skal være sådan, at dommerkendelser om politiske telefonaflytninger i ubegrænset tid kan holdes hemmelige for dem, de går ud over, således at man ikke har en mulighed for at anfægte dem ved domstolene og få fastslået, om de er tilladelige eller ikke.

Måske skal jeg tilføje som en bibemærkning, at mig personlig generer telefonaflytningerne ikke, efter at jeg efter lang kamp med telefonvæsenet er nået dertil, at jeg uden vanskeligheder kan telefonere — for der var jo perioder, hvor det var meget svært at få min telefon til at fungere, formodentlig fordi efterretningstjenestens aflytningsapparat ikke var godt nok. Jeg er naturligvis, idet jeg går ud fra, at min telefon bliver aflyttet, sådan indstillet, at jeg siger intet andet i telefonen, end hvad politiet kan tåle at høre, og hvis jeg går hen og bruger en telefon andetsteds, så siger jeg heller ikke andet, end hvad politiet kan tåle at høre; men derimod kunne det godt være, at jeg ikke ville være helt begejstret for, hvis jeg kunne risikere, at mine telefonsamtaler om politiske spørgsmål kom til andre politiske partiers kendskab.

Under alle omstændigheder: jeg ønsker dette spørgsmål draget ind i debatten; jeg ønsker dette spørgsmål behandlet af det udvalg, der måtte blive nedsat; jeg ønsker, at man overvejer, hvad man her kan gøre for at sikre statsborgerne i dette land en vis elementær grad af frihed, således at de ikke skal være udsat for, at de i lange, lange åremål på grundlag af for dem hemmeligholdte dommerkendelser får deres telefoner aflyttet og formodentlig også deres breve åbnet og læst af efterretningstjenestens folk.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Må jeg sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at problemet om telefonaflytning havde vi lejlighed til for år tilbage i det høje ting at diskutere, da vi ændrede retsplejeloven. Der anvendes ikke telefon-